ל) [שבת ע. וש"כן, ל) [שבת מל: וש"כן, ג) [בשבת מל: ובשלר כל המקומות לימל מומרן, ד) [בשבת שם ובשלר כל המקומות לימל

וס וכפת כני המקומות מימה

ושבת ענ:

לא א מיי׳ פ״ה מהלכות שבת

הכנס מ.

לב ב מיי פ"ז מהלי שגגות
הלכה יב נופ"א מהלי שבת
הל"ז]:
א ג מיי פ"ו מהלכות מאכלות מסורות הל' ג וטוש"ע י"ד

מסתחת הכי ג נטושיע סימן סו סעיף א]: ד נמיי שם הלי ד]: ב ה מיי שם הלי א:

מוסף רש"י

הבערה ללאו יצאת. שהיתה בכלה לא תצאת יצאת יצאת הכלה, חוד ככלל לא מעשה כל מלחכה, חוד לעלה מכללו ופרע בה לאו בשיתה במיחם לאכלו והי בשית בשלה לאו והי בשית שבת ע. לכדו, (פחודים זה: רובנייז שבת עב. לדולק יצאת. שלת תלחלת הינושם לדולק יצאת. שלת תלחלת העושם לדולק יצאת. שלת תלחלת תלחלת העושם לדולק יצאת. שלת הלחלת העושם לדולק שלת לתלחלת הכלת לתלחלת הכלת ללת הלחלת הכית, לכל שלת הינושה להקים אליה, מה היל מיוחדת להקים אליה, מה היל מיוחדת יוכנים לעושה (פחודים היובנים) ומודרין לאיה (פבות היובנים) לינושה שבת היובנים לינות לעולת היובנים לעולת היובנים לינות לעולת היובנים לינות לעולת היובנים לינות ללינות ללינו ובעריה סנהדרין לה: סב.) חו: שלח תאמר אינו חייב סקילה עד שיחלל שבת בכל מלאכות, לכך ילאת הבערה מן הכלל לחלק, מה הבערה תאמר לפי מה שפירש הר"י פרק קמא דכתובות יתו (דף ה) ^{ס)} הא דאמר ר' זייחדת שהיא אד מלאכה וחייד עליה כרת וסקילה בפני עלמה, אף כל שהוא אב מלאכה וגו' (יבמות דוקא ולא מן התורה קשה דהכא משמע דמדאורייתא קאמר דמחייב הטאת ויש ה). מלאכה שאינה צריכה לגופה. כל מלחכה שחינה נריכה אלא לסלחה מעליו הוי מלאכה שלינה לריכה לגופה, דברלונו לא באה לו ולא היה לריך לה, הלכך לאו מלאכת מחשבת היא לר"ש יהודה משום דהוי פסיק רישיה ולא ימות ואם תאמר אם כן אפילו רבי שמעון מודה ומאי קאמר תנא קמא

שבת צג:). הדרן עלך ספק אכל חלב

שימה מקובצת הרא"ש: 5] דם ביצים היינו ביצי זכר ויש בהם ריבוי דם כדאמרי' כפי גיד הנשה. הרא"ש ז"ל: דם זגבים. עי׳ ר״נ כתובות פ׳ אע״פ תוס׳ בכורות (לף סג ע"ל) הרשב"א סי׳ מ"ו: ון ביצים דם שרצים. גליון כן כתוב בס"י וכן גריס הרגמ"ה: ז) שיש בהן טומאה קלה וחמורה. וא"ת בעוף . טמא מאי טומאה חמורה אית בה והרי אין נכלת עוף טמא מטמא בגדים וי״ל דצד עוף אית בה טומאה חמורה כגון נבלת עוף טהור וכן נמי צ"ל בהאי דקאמר

בגון שנתבוון לכבות העליונות בדי להבעיר התחתונות. כדמפרש להקדים איכא נינייהו. שנתכוון להדליק תחלה ואחר כך לכבות רבי יוחנן בנפח שנו יש ולאו נופח אלא רוצה לומר אותו שעושה הפחמין ביער קרבוני"ר בלע"ו יגו שנבערו העצים ונעשו פחמין יה ומסיר הפחמין ^{מ)} גבוה מן מלאכתם לעשות מהם ברול ^{0) מוז} ומשאין מ גבוה מן האש ורולה שיכבו לעשות מהם

יהודה דבר שחינו מתכוין אסור מדרבנן

לומר דהכא היינו טעמא דמחייב רבי

סבירא ליה כרבי שמעון כו׳ ויש לומר

דהכא הוי טעמא דמלאכה שאינו לריד

לגופה יש ורבי יהודה ורבי שמעון לטעמייהו והאי דנקט טעמא דדבר

שאינו מתכוין כז לא נצרכה דהא מלאכה שאינו לריך לגופו הוא ועוד עי יאו דסבר

שאינו מתכוין הוא דאינו חפץ בהבערתן

כגון שנתכוין לכבות ולהבעיר דתנא קמא הפחמין דקין כי שו אינו חפץ בהן להתחמם רק שיעשו אפר וזהו קלקול ואינן ראויות לשום דבר והיה רוצה סבר לה שכר' יוםי דאמר הבערה ללאו יצאת ור' אליעזר ברבי צדוק סבר לה כרבי נתז שיתאכלו לגמרי ויהיו אפר וזהו נתכוין דאמר הבערה לחלק יצאת רבא אמר להקדים לכבות העליונות כדי להבעיר התחתונות איכא בינייהו רב אשי אמר כגון שנתכוין ואותה הבערה של תחתונות אינו חפד לכבות והובערו מאיליהן ותנא קמא סבר לה בהם כי אם שיעשו אפר וזהו קלקול כרבי שמעון "דאמר דבר שאין מתכוין סכרבי יז לר"ח ברבי (ילחק) [לדוק] מיחייב םפמור ורבי אליעזר ברבי צדוק סבר שתים משום כיבוי ומשום הבערה ואף על גב דמקלקל הוא ואף על גב דהוי מלאכה שאינה לריכה לגופה בהא יהודה דאמר דבר שאין מתכוין יחייב ∞תנו רבנן החותה גחלים בשבת להתחמם סבירא ליה כר׳ יהודה דמחייב אף על בהם והובערו מאיליהן תני חדא חייב ותני גב דסבר כרבי שמעון במקלקל דהבערה ולרבנן אינו חייב משום אידך יפטור יו הדתניא חייב יקסבר ימלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה והא דתנא הבערה דמקלקל בהבערה פטור: סבירא דיה כרבי יהודה דאמר דבר פטור קסבר סמלאכה שאינה צריכה לגופה פמור עליה: שאינו מתכוין חייב. ואס

הדרן עלך ספק אכל חלב

יאכל ידם שחימה בבהמה בחיה ובעוף בין ממאין בין מהורין דם נחירה ת עיקור דם הקזה שהנשמה יוצאה בו חייבין עליו סידם המחול דם הלב סידם ביצים ים חגבים ידם התמצית אין חייבין . עליו רבי יהודה מחייב בדם התמצית: גמ' יח"ר יכל דם לא תאכלו שומע אני אפי' דם מהלכי שתים דם ביצים יו דם חגבים דם

הבים בהל בכלל ת"ל לעוף ולבהמה מה עוף ובהמה מיוחרין "שיש בהן פומאה רגים הכל קלְה ומומאה חמורה ויִש בהן איסור (י) והיתר והן מין בשר אף כל שיש בהן מומאה קלה ₪ האוציא דם מהלכי שתים ₪ שיש בהן מומאה חמורה ואין בהם מומאה קלה אוציא

נסקרים היכנו ביתיים: עמנכתין כמילכין ממכם ומחוד כך ככבות והדליק וכבה בחמייה אחת תנא קמא חייש למוקדם ומאוחר הילכך לתרמי ליכא לחיוביה דשמא כבה תחילה ולמפטריה בולא כלום נמי לא

דנהי דאקדומי לא אקדמיה אחורי נמי לא אחר הילכך מחייב חדא יו

ורבי אליעזר לא חייש למוקדם

אשי אמר שנתכוין לכבות. ולא להבעיר

שלא היה יודע שסוף תחתונות להבעיר:

שחינה לריכה לגופה. כגון זה שחינו

לריך להבעירן אלא להתחמם בחתייתן ומכל מקום יודע היה שיתבערו ועל

מנת כן עשה וה"ל מתכוין מיהו מלאכה שאינה לריכה לגופה הויא

:הך הבערה

הדרן עלך ספק אכל חלב

אבל דם שחיטה (ג) בנהמה. בין

בין דם נחירה ובין דם עיהור. שעהר

סימניהם: ובין דם ההקוה (ד) שהנשמה

יולאה בו חייבין עליו. כרת דדם

הנפש הן. ובגמ׳ סמפרש איזהו דם היקז

שהנפש יולחה בו: דם בילים. בילי חיל

ושור. לשון אחר דם בילים המוזרות

עליהן התרנגולת: אין חייבין עליהן. כרת יא שאין כרת אלא בדם הנפש

דכתיב וויהרא יו) כי נפש כל בשר דמו

היא כל אוכליו יכרת: גבו' טומאה

טומאה חמורה. כשהיא נבלה מטמאה במשא. ויש בהן איסור

קודם שחיטה והיתר לאחר שחיטה:

טומאת אוכלין בכבילה:

שנתאדמו

הלה.

מחמת חמימות שישבה

. בבהמה בין בחיה בין בעופות:

ולמאוחר הילכך מחייב תרתי:

של הגחלים שאינו נהנה מהם אבל שר הגמנים שנדיר יהיה מהם מהם להנות מתכון ושאינו מתכוין שהרי להתחמם הוא עושה אבל מלאכה שאינו לריך לגופה היא ולכך פטר ר"ש דאע"ג דפסיק רישיה היא כיון דמלאכה שאינו לריך לגופה היא ופטור ואם תאמר ההיא דפרק הבונה (שבת קג.) דקאמר אפילו מימא כם בארעא שאינו אגם דלא מתכוין פי' ופוטר כר"ש ופריך והא אביי ורבא דאמרי תרווייהו מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות פירוש אי אפשר שלא יפה הקרקע ומאי פריך מכל מקום מלאכה שאין זריך לגופה היא מו ויש לומר דהתם ס"ד דהוה פסיק רישיה ולא ימות דניחא ליה מיז ולכך משני דעביד בארעא דחבריה דהוה פסיק רישיה דלא ניחא ליה מיז וכן מביא הערוך דפסיק רישיה דלא ניחא ליה שרי מההיא (סוכה דף לג:) דממעטין בלולב בי"ט ופריך והא מתקן לא לריכא דאים ליה הושענא אחריתי אי נמי דאין לריך לגופה אף על גב שמחקנה שרי: :[ועי׳ עוד תוס׳ שבת מא: ד״ה מיחם ומ״ש שם על לדון:

הדרן עלך ספק אכל חלב

אבל דם שחישה (נוהג) בו'. והקשה הר"י דבגמרא דריש מה בהמה חיה ועוף שמטמאין טומאה חמורה וטומאה קלה ועוף טמא אינו מטמא בגדים אבית הבליעה וא"כ אינו מטמא טומאה חמורה ומנלן דדמו אסור וי"ל דלמסקנא ניחא דמפיק ליה בכלל ובפרט וה"ק לעוף ולבהמה מה עוף ובהמה מיוחדין דאיתנהו במינייהו טומאה חמורה וטומאה קלה כגון בטהורין לאפוקי דגים וחגבים דאין במינם שום טומאה חמורה כו וכן לריך לומר דקאמר מה בהמה ועוף כו׳ ויש בהן איסור והיתר ומפרש לקמן (דף כה) איסור קמי שחיטה והיתר לאחר שחיטה א״כ עוף טמא ובהמה טמאה שאין להן היתר לאחר שחיטה מנא ליה אלא שמע מינה הכי קאמר במין בהמה ועוף איכא איסור והיתר ואפי׳ למ״ד אין שחיטה לעוף מן התורה נחירה מיהא בעי ואיכא איסור והיתר ומכל מקום נוכל לפרש איסור והיתר קודם מיתה איסור מן החי משום בשר מן החי ולאחר

וש"כן, ה) [שם קה: וש"כן, ע) במשנה שבמשניות איתא דם דגים ודם חגבים וכן מוכרח מתום', י) פסחים סה. זבחים לה., ד) [חולין עד: לעיל ד. תוספתא פ"ב הי"ב], () [לקמן כב.], מ) ל"ל גדולים, נ) לייל ומשאיר, ש) וכ"יכ רש"י שבת קכא: ד"ה דילמא וכ"ה בחום' יומא לד: ד"ה הנ"מ אמנם בחום' כתובות לא מלאמין, ע) לייל דדבר,

תורה אור השלם וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְעוֹף וְלַבְּהַמְּה: ויקרא ז כו

הגהות הב"ח

תגרות תב"ח

(מ) במשנה ודם עיקול ודם

הקום שהפש יולם וכוי לס

כלים דם דגים זס מגנים:

כלים דם דגים זס מגנים:

היתר וסן מין צמל קף כל שיש

נסן טומלם קלה וטימה

המורה ויש בהן איסור ויש

בהן היתר והן מין בשר שאביא

אוציא דם מהלכי שתים

בהן היתר והן מין בשר

שמים בהן היתר והן מין בשר

שמים בהן היתר הדו מין בשר אוציא דם מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה אוליא דס שרלים: (ג) רש"י ד"ה אל דס שחיטה בין לל"ל וחיכת בכהמה נמחק: (ד) ד"ה ובין דס ההקזה שהגפש יולאה:

רבינו גרשום

דמכר כרי חניעה ורי אלעור ממחכוין לכבות את העליונות במחכוין לכבות את העליונות דהיינו לצורך נפת. אמר רי ירמני בען כאן עד שתרגם רי יותנן דבנים חשנו לא תנהלה טעמא של הלכה זו מ"ט מיחיים רי אבין אלעור שתרים: אביי בר אבין אלעור שתרים: אביי בר אבין שתרים ותיק דלא מחייב אלא שתרים ותיק דלא מחייב אלא הדעא בר לחלק ידצאת, ורי אליעור ברי צדוק סבר לה הבערה ללאו ידצאת ולא להטאת: וחייב עליה חטאת. אחת דאמר לחלק ידצאת, וחייב עליה חטאת. אחת דאמרי כרי נתן דאמר לחלק ידצאת, וורי אליעור ברי צדוק סבר לה בעליה חטאת. אחת דאמרי כרי נתן דאמר להלכה ווייב עליה חטאת. אחת דאמרי כר אבין, רבא אמר וור שוניא בר אבין, רבא אמר וור בתינוע בר אבין, רבא אמר וור בחינוע בר אבין, רבא אמר וור בחינות בר אבין, רבא אמר וור בחינות בר אבין, רבא אמר , רב חנינא בר אבין: רבא אמר להקדים איכא בינייהו. בין ר׳ עון לר׳ אליעזר בר׳ צדוק עון לר׳ אליעזר בר׳ צדוק ען שנתכוון להקדים לכבות לה וכיבה והבעיר בבת אחת ווקוים אכא בי...... זמעוז לר׳ אליעזר בר׳ שמעון בן אלעזר סבר כיון . דלא איתעבידא מחשבתיה דלא כיבה תחלה פטור מן הכיבוי וחיים על הבערה ור׳ אליעזר בר׳ צדוק סבר דחייב שתים דנהי נמי ביקי ביבוי אקדומי לא מקדים אחורי דכיבוי אקדומי לא מקדים אחורי נמי לא מאחר: כגון שנתכוון לכבות וכיבו והובערו מאיליהן. ת״ק סבר לה כר׳ שמעון דאמר